

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Any nou,
vida de sempre

Fer el balanç d'un any que acaba de transcórrer és una mica —o molt— com voler fer quadrar les entrades i sortides dels comptes domèstics. S'hi troba de tot i, en general, se sol arribar a la conclusió que podia haver estat pitjor, però que això no ens excusa de formular propòsits d'esmena: ens hi hem de mirar més, no pot ésser que ens tornin a passar coses tan estranyes i contradictòries. Tanmateix, el recel no se'ns estalvia i en el fons de la neta hi tenim clavades les imatges d'unes pedres amb les quals seria bo de no tornar-hi a ensopegar. Sempre, és un fet, amb la por que les pedres no se'ns converteixin en roques.

L'any passat fou un any cap-i-cua, una combinació numèrica que els catalans hem internacionalitzat com a número màgic, d'aquells que diu que porten sort. És l'únic cap-i-cua del present segle, tot i que el proper no trigarà a ocupar calendaris: tenim el 2002 a un tret de ballesta i cal desitjar que confirmi uns auguris de ventura que el 1991 ha deixat poc o molt en entredit. El 1991 fou un any d'insòlits esdeveniments, en alguns casos amb aspectes prometedors, però la veritat és que l'herència que ha deixat al 1992 és plena d'incògnites.

I això que als seus principis, posem-hi que en la seva primera meitat, prometia força. Ens podríem referir al món en general, però una cautela elemental aconsella limitar-nos a allò que tenim més a prop: el nostre país i els seus voltants. Teníem problemes (qui sap si ens en calen per no avorrir-nos), però ens animaven amb grans esperances. La pesseta era una moneda forta, a desgrat de la seva indigent aparença numismàtica; les reserves de divises feien pensar en una sàvia administració. L'atur tendia a decreïxer i hi havia governants que ens asseguraven que tan bon punt el tren del mercat comú europeu es posés en marxa, hi tin-

dríem un lloc assegurat a la tracció davantera, lluny dels vagons de cua reservats als infeliços sense una unitat de destí universal. Se'ns obrien a ple batent, gairebé massa, portes i finestres que ens invitaven a ésser optimistes en el comerç i en la indústria, en accessos imminents a pròspers nivells de vida. Es preparaven a so de tabals manifestacions de jocs i de fires que ens convertirien en l'enveja del món civilitzat i en part de l'altre.

Però vet aquí que tot just en acabar el primer semestre i encetar el segon, es produí un capgirell increïble. Ara mateix, mentre escric i a l'inici de la segona quinze-

na d'aquest mes de desembre, quan l'any es lliura a les festes de comiat tot preparant les maletes, tinc damunt la taula uns quants diaris que formen un mur de lamentacions de paper: "Els alcaldes de l'oposició denuncien al Parlament la fallida dels Ajuntaments"; "Un terç dels botiguers es plantegen plegar pels impostos"; "L'OCDE preveu un any negre per a l'economia espanyola"; "L'índex d'atur superarà el 19 %"...

El to general és aquest, amb pinzellades locals que ens notifiquen que la Vila Olímpica és ara una zona desèrtica, amb pisos buits i botigues sense clients. Sobren hotels i edificis destinats a oficines i, en canvi, hi ha un penós dèficit de vivendes.

Tot això coincideix amb l'intercanvi de targetes desitjant-nos prosperitat i bones festes. ¿I si a part dels bons desigs provàvem de fer el cor fort i animar-nos? Ningú no pot negar que hem sobreviscut a èpoques pitjors, i no trobo correcte que contaminem l'any que ve amb les nostres pors.

Conseqüent amb aquesta convicció, desitjo un feliç 1993 a parents, amics i coneguts, sense oblidar els desconeguts mereixedors de grans afectes. Espero que tots ells també ens tinguin presents, a mi i els meus, en les seves oracions.

Pere Calders

